

תחייתו של אלעזר מן המתים

היה זה מעט לאחר צהרי-היום כאשר יצאה מרתה לקראת ישוע, כשזה אך ירד מראש הגבעה אשר ליד בית עניא. אחיה של מרתה, אלעזר, נפטר ארבעה ימים קודם לכן והונח בקבר הפרטי אשר בקצה הרחוק של הגן בשעות אחר הצהריים המאוחרות של יום ראשון. באותו בוקר, יום חמישי, הונחה אבן הגלילה חזרה במקומה בכניסה לקבר.

כאשר מרתה ומרים שלחו מסר לישוע באשר למחלתו של אלעזר, הן היו בטוחות כי המאסטר יעשה מעשה כלשהו בנידון. הן ידעו כי אחיהן היה חולה מאוד, ואף-על-פי שהן לא העזו לקוות שישוע יעזוב את עבודת ההוראה וההטפה בכדי לסור לעזרתן, הן כה בטחו ביכולות הריפוי שלו, שהן חשבו שאלעזר יחלים מיד כשישוע יבטא את המילים המרפאות. וכאשר אלעזר נפטר, שעות מעטות לאחר שהשליח יצא מבית עניא אל עבר פילדלפיה, הן הסיקו כי היה זה משום שכאשר נודע למאסטר על מחלתו של אחיהן, היה זה כבר מספר שעות לאחר מותו, ומאוחר מדי.

ואולם, גם הן, יחד עם כל חבריהן המאמינים, עמדו נבוכים מאוד נוכח המסר אשר ישוע שלח חזרה עם השליח. כאשר הגיע המסר לבית עניא, לפני צהרי יום שלישי, התעקש השליח על כך שהוא שמע את ישוע אומר, "...הוא לא באמת ימות מן המחלה הזאת." הם גם לא הצליחו להבין מדוע הוא לא שלח כל הודעה אחרת, ואף לא הציע כל עזרה.

חברים רבים מכפרי הסביבה, ואף מירושלים, הגיעו לנחם את האחיות מוכות היגון. אלעזר ואחיותיו היו ילדיו של יהודי אמיד ומכובד, אשר נמנה עם ראשי הכפר הקטן של בית עניא. ועל-אף שמזה זמן רב שלושתם היו חסידים אדוקים של ישוע, כל מי שהכיר אותם כיבד אותם. הם ירשו כרמי גפנים נרחבים ומטעי זיתים גדולים באזור, ועל עושרם מעידה העובדה כי היו יכולים להרשות לעצמם להחזיק אחוזת קבר פרטית בנחלתם הם. שני הוריהם הובאו שם למנוחות זה מכבר.

מרים זנחה את הרעיון שישוע יבוא ושקעה בייגונה, אך מרתה נאחזה בתקווה שישוע יבוא, אפילו עד לאותו הבוקר, בזמן שגוללו למקומה את האבן ואטמו את הכניסה אל הקבר. ואפילו אז, היא הנחתה נער שכן לעמוד על המשמר על דרך יריחו בקטע שמראש הגבעה, מזרחה מבית עניא; היה זה הנער אשר הביא אל מרתה את החדשות כי ישוע וחבריו מתקרבים.

כאשר מרתה פגשה את ישוע, היא נפלה לרגליו והכריזה, "מאסטר, אילו רק היית כאן, אחי לא היה מת!" פחדים רבים חלפו בדעתה, אך היא לא הביעה כל ספק, ואף לא העזה לבקר או להטיל ספק במנהגו של המאסטר באשר למותו של אלעזר. לאחר שאמרה את דבריה, הושיט ישוע את ידיו מטה אליה, הרימה על רגליה ואמר, "התאזרי באמונה, מרתה, ואחריך יקום שוב." ענתה לו מרתה: "יודעת אני שהוא יקום לתחייה באחרית הימים; ואפילו עתה מאמינה אני שכל מה שתבקש מאלוהים, אבינו ייתן בידך."

אז אמר ישוע בעודו מתבונן הישר אל עיניה של מרתה: "אני הוא התחייה, אני הוא החיים; כל המאמין בי, אף אם ימות, עוד יחיה. ולאמיתו של דבר, כל מי שמאמין בי אף-פעם לא ימות באמת. מרתה, האם את מאמינה בזה?" ומרתה ענתה למאסטר: "כן, זה מכבר האמנתי כי אתה הוא הגואל, בנו של האל החי, זה אשר אמור לבוא אל העולם."

ישוע ביקש את מרים, ומרתה הלכה מיד אל הבית ולחשה אל אחותה, "המאסטר כאן והוא מבקש אותך." כאשר שמעה זאת מרים, היא קמה במהירות ומיהרה לפגוש את ישוע, אשר עדיין שהה במקום שבו פגש את מרתה לראשונה. החברים אשר היו לצדה של מרים וביקשו לנחמה ראו כי היא קמה במהירות והלכו אחריה, בהניחם שהיא הולכת להתייפח על הקבר.

רבים מן הנוכחים היו אויבים מושבעים של ישוע. וזו הסיבה לכך שמרתה הייתה צריכה לצאת לבדה על-מנת לפגוש אותו, וגם הסיבה לכך שהיא הלכה בחשאי ליידע את מרתה כי ישוע ביקש אותה. אף כי מרתה כמהה לראות את ישוע, היא ביקשה להימנע מאי-נעימות כלשהי, אשר עלולה הייתה להיווצר אילו הוא היה מגיע פתע ומוצא קבוצה גדולה של אויביו מירושלים. כוונתה של מרתה הייתה להישאר בבית עם חברה, בעוד שמרים יוצאת לקבל את פניו של ישוע, אך תכניתה נכשלה מכיוון שהם הלכו כולם אחרי מרים ומצאו את עצמם לפתע בנוכחותו של המאסטר.

מרתה הובילה את מרים אל ישוע וכאשר זו ראתה אותו היא נפלה לרגליו והכריזה, "אילו היית כאן, אחי לא היה מת!" וכאשר ראה ישוע עד כמה כולם שם התאבלו על מותו של אלעזר, נכמרו רחמי נשמתו.

כאשר ראו האבלים כי מרים הלכה לברך את ישוע, הם התרחקו מעט, בעוד שמרתה ומרים שוחחו עם המאסטר וקיבלו ממנו עוד מילות נחמה. והוא האיץ בהן לשמור על חזקת אמונתן באב ולקבל את רצון האל במלואו.

דעתו האנושית של ישוע סערה בשל העימות בין אהבתו לאלעזר ולאחיותיו האבלות, לבין הבוז והתיעוב אשר חש כלפי הפגנת החיבה החיצונית של אותם יהודים אשר לא נמנו על מאמיניו ואשר התכוונו לרצחו. ישוע כה התרעם לנוכח הפגנת האבל המאולצת, החיצונית, של כמה מחבריו-לכאורה של אלעזר, משום שהצער הכוזב היה כרוך בלבם במידה רבה בשנאה עזה אשר חשו כלפיו. לעומת זאת, חלק מן היהודים הללו אכן התאבלו באמת ובתמים, מכיוון שאכן הם היו חברים אמיתיים של המשפחה.

1. בקבר אלעזר

לאחר שישוע עסק בניחומן של מרתה ושל מרים בפרטיות במשך דקות מספר, הרחק מן המתאבלים, הוא שאל אותן: "איפה הנחתן אותן?" אמרה לו מרתה, "בוא ותראה." ובעת שהמאסטר צעד בדממה בעקבות שתי האחיות האבלות, הוא התייפח. ראו החברים היהודים את דמעותיו ואחד מהם אמר: "תראו איך הוא אהב אותן. האם זה אשר בכוחו היה לפקוח עיני עיוור לא יכול היה למנוע את מותו של האדם הזה?" הדברים הללו נאמרו כאשר הם כבר עמדו אל מול הקבר המשפחתי, מערת טבעית קטנה, או מעין גומחה, במדף סלע שהיתמר לגובה של כעשרה מטרים וניצב בקצה המרוחק של הגן.

קשה להסביר לדעת האנושית מדוע ישוע התייפח. אף כי ניתנה לנו הגישה לרישום המשולב של הרגשות האנושיים ושל המחשבות האלוהיות, כפי שאלה נרשמו בדעתו של המכוון אשר הפך לאישי, איננו יכולים להיות בטוחים לגמרי באשר לגורם האמיתי למופע הרגש הזה. אנו נוטים להאמין כי ישוע בכה בשל מספר מחשבות ורגשות אשר חלפו באותו רגע בדעתו, כגון:

1. הוא הרגיש אהדה כנה ומלאת צער כלפי מרתה ומרים; הוא הרגיש אהבה אנושית אמיתית ועמוקה כלפי שתי האחיות האלה, אשר איבדו את אחיהן.

2. דעתו נטרדה מנוכחות המון המתאבלים, אשר חלקו היה כן וחלקו מעמיד-פנים. מאז ומעולם הוא כעס על הפגנות אֵבֶל אשר היו רק כלפי חוץ. הוא ידע כי האחיות אהבו את אחיהן וכי הן האמינו בגאולת המאמינים. ייתכן שהרגשות הניגודיים הללו מסבירים מדוע הוא גנח בשעה שהתקרב אל הקבר.

3. הוא אכן היסס באשר להחזרתו של אלעזר לחיים. אחיותיו אכן נזקקו לו, אך ישוע התחרט על כך שנדרש לו לזמן את חברו חזרה חיים, על-מנת שזה יחווה את הרדיפה המרה אשר עתידה להיות מנת חלקו כתוצאה מכך שנטל חלק בהפגנת הכוח האלוהית הגדולה ביותר אשר ביצע בן האדם.

וכעת, ביכולתנו לספר עובדה מעניינת ומועילה: אף כי הסיפור הזה נדמה שמתרחש באופן שבו קורים הדברים ברגיל בעולם האנושי, יש בו כמה היבטים צדדיים מאירים ומעניינים ביותר. בעוד שהשליח הגיע אל ישוע ביום ראשון ובישר לו על מחלת אלעזר, ובעוד שישוע שלח מסר לפיו מחלה זו "לא תובילו אל מותו", ואפילו שהלך גופא אל בית עניא ועל-אף ששאל את האחיות, "היכן הנחתן אותו?" אפילו שכל אלה מעידים על כך שהמאסטר דבק באופן שבו מתרחשים החיים בעולם בהתאם לידע המוגבל של דעת האדם, אף-על-פי-כן מראים הרישומים ביקום כי המכוון אשר הפך לאישי של ישוע הורה על הישגותו בפלנטה ללא הגבלת-זמן של מכוון המחשבה של אלעזר לאחר מותו של זה, וכי הוראה זו נרשמה חמש-עשרה דקות בלבד לפני שאלעזר נפח את נשמתו.

האם דעתו האלוהית של ישוע ידעה, אפילו בטרם מותו של אלעזר, כי הוא יקים אותו לתחייה מן המוות? את זאת איננו יודעים. אנו יודעים רק את אשר רשמנו כאן.

רבים מאויביו של ישוע נטו ללעוג להבטות החיבה שלו, ובינם לבין עצמם אמרו כך: "אם הוא כל-כך החשיב את האדם הזה, למה השתהה כל-כך לפני שבא לבית עניא? אם הוא מה שהם טוענים שהוא, מדוע לא הציל את חברו היקר? מה הטעם לרפא זרים בגליל, אם אינו יכול להציל את אהוביו?" וכך, ובדרכים רבות אחרות, הם לעגו לישוע וזלזלו בתורתו ובפועלו.

וכך, בשעה שתיים-וחצי אחר הצהריים של יום חמישי הזה, בכפר הקטן של בית עניא, הייתה מוכנה הבמה לתצוגה הכבירה מכולן במסגרת משימתו הארצית של מיכאל מנבאדון, להפגנת הכוח האלוהית הגדולה מכולן במהלך חייו בגוף בשר ודם. זאת לפי שתחיתו שלו עצמו מן המתים התרחשה לאחר שהוא השתחרר מכבלי הגוף בן התמותה.

הקבוצה הקטנה אשר נקבצה מול קברו של אלעזר כלל לא הבחינה בנוכחותה בסמוך של קבוצה עצומה של הוויות שמימיות מכל הסדרים, אשר נאספה בהובלתו של גבריאל והמתינה כעת להנחיית המכוון אשר הפך לאישי של ישוע, בכדי לבצע את רצון הריבון האהוב שלהן.

כאשר פקד ישוע, "הסירו את הסלע," התכוננה קבוצת ההוויות השמימיות להוציא אל הפועל את הדרמה של השבתו של אלעזר לחיים בדמות בשר ודם. צורת תחייה שכזו כרוכה בקשיים גדולים הרבה יותר מהטכניקה הבלתי-שגרתית של החייאת יצורים בני-תמותה בצורה מורונטית, ודורשת כמות גדולה הרבה יותר של אישיות שמימיות, כמו גם ארגון נרחב בהרבה של גורמים ביקום.

מרתה ומרים נמלאו רגשות סותרים כאשר שמעו את פקודתו של ישוע להסיר את סלע הגולל אשר ניצב לפני הקבר. מרים קיוותה כי אלעזר יקום לתחייה, אך מרתה, אף שבמידה מסוימת חלקה את אמונתה של אחותה, פחדה יותר מכך שאלעזר לא יראה טוב בעיני ישוע, השליחים וחבריהם. אמרה מרתה: "האם אנחנו חייבים לגלול את הסלע? אחי כבר נפטר לפני ארבעה ימים, ובזמן הזה כבר החל ריקבון הגוף." מרתה אמרה זאת גם משום שהיא לא הבינה מדוע ביקש

המאסטר כי יסירו את הסלע; היא חשבה שמא ישוע רוצה רק לראות את אלעזר בפעם האחרונה. היא התנדנדה בין זה ובין זה. כאשר הם היססו אם להסיר את סלע הגולל, אמר ישוע: "האם לא אמרתי לכם בתחילה כי הוא לא ימות ממחלתו? האם לא באתי לקיים את הבטחתי? ולאחר שבאתי אליכם, האם לא אמרתי כי אם רק תאמינו, תחזו בתהילת האל? אם כך, מדוע זה תטילו ספק? כמה זמן ייקח לכן להאמין ולציית?"

עם סיום דבריו של ישוע, ניגשו שליחיו ובסיוע שכנים חפצי-טוב, הזיזו את הסלע והרחיקו אותו מפתח הקבר.

בקרב היהודים רווחה האמונה שהטיפה המרה אשר בקצה חרבו של מלאך המוות החלה את פעולתה עם סיום היום השלישי, כך שהיא פעלה במלוא עוצמתה ביום הרביעי. הם סברו כי נשמתו של אדם מסתובבת בסמוך לקבר עד לסוף היום השלישי, ומבקשת לשוב ולהיכנס אל תוך הגוף המת; אך הם האמינו בבטחה כי לפני שחר היום הרביעי, אותה נשמה כבר יצאה לדרכה אל משכן הנשמות אשר פרחו.

האמונות והדעות האלה בנוגע למתים ולרוח המת, גרמו לכך שבוודאות, בדעתם של כל הנוכחים בקבר אלעזר, ושל כל אלה אשר עתידים היו לשמוע על אודות שהתרחש, יהיה ברור כי זהו אכן מקרה אמיתי של תחייה מן המתים, מעשה ידי זה אשר הכריז כי "הוא התחייה והוא החיים."

2. תחייתו מן המתים של אלעזר

בעוד שחבורת בני התמותה, כארבעים-וחמישה במספר, עמדה אל מול הקבר, אנשיה יכולים היו לראות במעומעם את גופו של אלעזר עטוף בתכריכי בד ומונח על המדף הימני התחתון של מערת הקבר. ובעוד שהיצורים הארציים עמדו שם בנשימה עצורה ובדממה, צבא נרחב של הוויות שמימיות תפש את מקומו כהכנה לאות ממפקדם, גבריאל.

ישוע הרים את עיניו ואמר: "אבא, הנני מודה לך על כי שמעת את בקשתי ונענית לה. יודע אני כי תמיד אתה שומע אותי, אך לטובת אלה העומדים כאן עמי, פונה אני אליך כך, למען יאמינו כי אתה שלחת אותי אל העולם, ולמען יידעו כי אתה פועל עמי במה שהננו עומדים לעשותנו." ומשסיים את תפילתו, קרא בקול רם, "אלעזר, בוא לכאן!"

ואף כי הצופים האנושיים הללו נותרו ללא זיע, צבא הישויות השמימי נע וזע, תוך ציות, כגוף אחד, למילותיו של הבורא. ולאחר שתים-עשרה שניות של זמן ארץ בלבד, החל גופו של אלעזר – אשר עד אז היה חסר-חיים – לנוע. הוא התיישב על מדף הסלע אשר עליו שכב קודם לכן. גופו היה עטוף בתכריכים, ואת פניו כיסתה מפית. וכאשר הוא עמד לפניו – חי – אמר ישוע, "התירו אותו והניחו לו ללכת."

למעט השליחים, מרתה ומרים, כולם נסו אל הבית. הם היו חיוורים מפחד והמומים. ובעוד שכמה מהם השתהו שם, רבים מיהרו אל בתיהם.

אלעזר בירך את ישוע ואת השליחים, ושאל לפשר התכריכים ומדוע התעורר בגן. ישוע והשליחים הלכו הצידה, בעוד שמרתה סיפרה לאלעזר על מותו, על קבורתו ועל תחייתו מן המתים. ומכיוון שכלל לא הייתה לו תודעה למן הרגע שנפל לשנת המוות, היא נאלצה להסביר לו כי הוא מת ביום ראשון, ואילו כעת הושב לחיים ביום חמישי.

כאשר יצא אלעזר מן הקבר, פקד המכוון האישי של ישוע, אשר שימש כעת כראש וראשון לבני מינו ביקום המקומי הזה, על המכוון-לשעבר של אלעזר – אשר כעת חיכה – לשוב ולשכון בדעתו ובנשמתו של האדם אשר קם לתחייה.

או-אז ניגש אלעזר אל ישוע, ויחד עם אחיותיו, נפלו לרגלי המאסטר, להודות לאל ולהללו. נטל ישוע את אלעזר בידיו, הקימו, ואמר: "בני, מה שקרה לך, יקרה לכל מי שמאמין בבשורה הזו, אלא שהם יוקמו לתחייה באופן נפלא אף יותר. ואתה תהיה עדות חיה לאמת אשר דברתי – אני התחייה ואני החיים. אבל כעת, הבה נלך אל הבית ונזין את הגוף הגשמי הזה."

ובעת שהם צעדו אל הבית, שחרר גבריאל את כל קבוצות ההוויות השמימיות אשר נאספו, והוסיף לרשומות את המקרה הראשון והאחרון באורנטיה אשר בו קם לתחייה מן המוות בן-תמותה בדמות גוף בשר ודם.

אלעזר כלל לא הצליח להבין את אשר אירע. הוא ידע כי היה חולה מאוד, אך הצליח לזכור אך ורק שנרדם ושהתעורר. מעולם הוא לא הצליח לספר דבר על אודות ארבעת הימים הללו בקבר, מכיון שהוא היה אז חסר-הכרה לחלוטין. הזמן איננו קיים עבור אלה אשר ישנים את שנת המוות.

אף-על-פי שכתוצאה מהפעולה הכבירה הזו רבים האמינו בישוע, אחרים רק הקשו את לבם כלפיו והוסיפו לדחותו. עד לצהריים שלמחרת היום נפוץ הסיפור הזה בירושלים כולה. עשרות גברים ונשים סרו אל בית עניא על-מנת לראות את אלעזר ולדבר עמו. הפרושים המבוהלים והנבוכים זימנו בבהלה כינוס של הסנהדרין בכדי לקבוע מה צריך לעשות בנוגע להתפתחויות החדשות האלה.

3. כינוס הסנהדרין

אפילו שעדותו של אדם זה, אשר קם לתחייה, תרמה עד מאוד לגיבוש אמונתם של המוני מאמיניה של בשורת המלכות, נודעה לה השפעה קטנה, אם בכלל, על גישתם של מנהיגי הדת ושל שליטי ירושלים. ולא רק זאת, אלא שהיא אף חיזקה את החלטתם לחסל את ישוע ולעצור את עבודתו.

למחרת היום, ביום שישי בשעה אחת בצהריים, התכנסה הסנהדרין על-מנת להמשיך ולדון בסוגיה, "מה עלינו לעשות באשר לישוע מנצרת?" לאחד דיון ופולמוס חריף אשר נמשכו למעלה משעתיים, הציע פרושי אחד הצעת החלטה אשר קראה למותו המידי של ישוע, הכריזה כי הוא מהווה אסון עבור כלל עם ישראל וחייבה באופן רשמי את הסנהדרין לקבל החלטה להמיתו ללא משפט, בניגוד לכל התקדימים.

שוב ושוב הכריז הגוף הרם של מנהיגי היהודים, כי נדרש לעצור את ישוע ולהעמידו לדין באשמת חילול השם והפרות נוספות של החוק הקדוש. פעם אחת לפני כן הם אף העזו להכריז כי ראוי להמיתו, אך זו הייתה הפעם הראשונה שבה דובר רשמית בסנהדרין על רצון להכריז על מותו מראש עוד בטרם משפט. ואולם, הצעת ההחלטה הזו לא הובאה להצבעה, זאת משום שקבוצת בת ארבעה-עשר חברי הסנהדרין פרשה כאיש אחד בשעה שהוגשה ההצעה חסרת-התקדים. אף שפרישתם נכנסה לתוקף רק שבועיים לאחר מכן, ארבעה-עשר החברים הללו פרשו מן הסנהדרין באותו יום ולא שבו עוד לשבת בהתכנסויות הסנהדרין. כאשר נכנסה ההתפטרות הזו לתוקף, נזרקו מן הסנהדרין חמישה חברים נוספים בחשד שנשאו בקרבם רגשות אוהדים כלפי ישוע. עם השלכתם החוצה של תשעה-עשר האנשים הללו, הייתה הסנהדרין מוכנה לשפוט ולגזור את דינו של ישוע מתוך סולידריות אשר גבלה בתמימות-דעים.

מסמך 168

בשבוע שלאחר מכן זומנו אלעזר ואחיותיו לפני הסנהדרין. לאחר שנשמעה עדותם, לא היה עוד כל ספק כי אלעזר אכן הוקם לתחייה מן המתים. על-אף שדיוני הסנהדרין הוודו למעשה בתחייתו של אלעזר מן המתים, הרישום כלל החלטה אשר ייחסה את הפלא הזה, ואת כל הפלאות אשר חולל ישוע, לנסיך השדים, זה אשר הוכרז כי ישוע חבר אליו.

בלא קשר למקור עוצמתו ויכולתו של ישוע לחולל נפלאות, מנהיגי היהודים השתכנעו כי אם הוא לא ייעצר באופן מיד, במהרה יאמינו בו כל פשוטי העם; וכך, הדבר יסבך אותם קשות עם השלטונות הרומיים, שכן רבים ממאמיניו התייחסו אליו כאל המשיח – גואל ישראל.

היה זה באותו מפגש של הסנהדרין, שהכוהן הגדול קיפא ביטא בפעם הראשונה את האמרה היהודית העתיקה, אשר עליה חזר פעמים רבות: "טוב אֲשֶׁר אִישׁ אֶחָד יאבד, בְּעַד כָּל-הָעָם."

אף-על-פי שישוע הוזהר ממעשי הסנהדרין בשעות אחר הצהריים של יום שישי אפל זה, הוא לא חשש כלל והמשיך לנוח בשבת עם חבריו בבית-פגי, כפר סמוך לבית עניא. מוקדם בבוקרו של יום ראשון התאספו ישוע והשליחים, כפי שהדבר נקבע מראש, בביתו של אלעזר. הם נפרדו מן המשפחה בבית עניא והחלו עושים את דרכם חזרה לעבר המחנה בפלה.

4. המענה לתפילה

בדרך מבית עניא לפלה שאלו השליחים את ישוע שאלות רבות. על כל השאלות האלה ענה המאסטר בחופשיות, למעט על השאלות אשר התייחסו לפרטים של התחייה מן המתים. סוגיות אלה היו מעבר ליכולת ההבנה של שליחיו; לפיכך סרב המאסטר לדון עמם בסוגיות האלה. מכיוון שהם יצאו מבית עניא בחשאי, הם היו לבדם. ישוע ניצל אפוא את ההזדמנות לומר לעשרה דברים רבים, אשר הוא סבר כי יכינו אותם לימי המבחן הקשים הממששים להגיע.

דעתם של השליחים סערה, והם בילו זמן רב בעודם דנים בחוויות האחרונות בהקשר של התפילה והמענה לה. הם כולם זכרו את הצהרתו של ישוע באוזני השליח אשר הגיע מבית עניא לפילדלפיה, כאשר אמר בפשטות, "הוא לא באמת ימות מן המחלה הזאת." ועדיין, למרות ההבטחה הזו, אלעזר למעשה מת. באותו היום הם שבו לדון שוב ושוב בסוגיית המענה לתפילה.

וכך ניתן לסכם בתמציתיות את תשובותיו של ישוע לשאלותיהם הרבות:

1. התפילה הינה ביטוי למאמציה של הדעת הסופית להתקרב אל האינסופי. לפיכך, התפילה חייבת להיות מוגבלת על-ידי ידיעותיו, חוכמתו ותכונותיו של הסופי; בדומה לכך, את התשובה מתנות ראייתו, מטרותיו, זכויותיו של האינסופי, וכן האידיאלים שלו. אף-פעם לא נוכל להבחין ברצף בלתי-נשבר של מופעים חומריים אשר מחבר בין מעשה התפילה לבין קבלת התשובה הרוחנית המלאה עבורו.

2. כאשר התפילה אינה-נענית לכאורה, ההשהיה לעיתים מרמזת על תשובה טובה יותר, כזו המתעכבת מאוד מסיבה טובה כלשהי. בשעה שישוע אמר כי מחלתו של אלעזר לא תוביל למותו, אירע הדבר אחת-עשרה שעות לאחר מותו של אלעזר. שום תפילה כנה לא תיוותר ללא מענה, אלא אם כן נקודת המבט הגבוהה יותר של עולם הרוח גיבשה מענה טוב יותר, מענה אשר תואם את בקשתה של רוח האדם, וזאת בשונה מהתפילה אשר נושאת דעתו של האדם.

כאשר תפילות הזמן נישאות מעם הרוח ומבטאות תוך אמונה, לעיתים קרובות הן כה עצומות וחובקות-כל, עד אשר ניתן להיענות להן רק בנצח; לעיתים הבקשה הסופית כה לוקה בתפישת האינסופי, עד כי המענה חייב להשתהות במשך זמן רב, עד אשר תיווצר יכולת הקבלה ההולמת;

תפילת האמונה עשויה להיות כה רחבה וכה חובקת-כל, עד אשר המענה יכול להתקבל אך ורק בפרדיס.

לעיתים קרובות, יכולות תפילותיה של הדעת בת התמותה להיות כאלה אשר ניתן לקבלן ולהכיר בהן אך ורק לאחר שאותה דעת מתפללת השיגה מעמד אלמותי. פעמים רבות, ניתן להיענות לתפילת היצור החומרי אך ורק כאשר יחיד שכזה התקדם זה מכבר אל רמת הרוח.

הבורות והדעות הקדומות עלולות לעוות את תפילתו של אדם יודע-אל במידה כזו שהמענה עבורה יהיה בלתי-רצוי עד מאוד. או-אז נדרשות הוויות הרוח המתנווכות לתרגם תפילה שכזו, וכאשר התשובה מגיעה, המתפלל לחלוטין איננו מצליח לזהות אותה כמענה לתפילתו.

כל תפילות האמת מופנות אל הוויות רוחניות, וכל הבקשות מעין אלה חייבות להיענות במונחים רוחניים; כל התשובות מעין אלה חייבות להיות כלולות במציאויות רוח. הוויות רוחניות אינן יכולות להעניק תשובות חומריות לבקשות הרוח, אף אם אלה מגיעות מעם הוויות חומריות. הוויות חומריות יכולות להתפלל ביעילות אך ורק כאשר הן "מתפללות מן הרוח".

שום תפילה אינה יכולה לקוות לזכות למענה, אלא אם כן היא נולדה מן הרוח ואם טופחה באמונה. אמונתכם הכנה פירושה הוא שמראש הענקתם לשומעי תפילתכם את הזכות המלאה להיענות לבקשותיכם בהתאם לחוכמה העילאית ולאותה אהבה אלוהית אשר אמונתכם יודעת כי היא מניעה לעולם את ההוויות אשר אליהן נישאות תפילותיכם.

בשעה שהילד מתיימר לפנות להורה, זוהי תמיד זכותו; וההורה תמיד נוהג על-פי חובתו ההורית כלפי הילד הבלתי-בשל כאשר הוא מחליט – בהתאם לחוכמתו הרבה יותר – להשהות, לשנות, להפריד, להתעלות, או לדחות את המענה עד לשלב אחר בתהליך ההתקדמות הרוחנית.

אל לכם להסס להתפלל את תפילות כמיהת הרוח; אל נא תפקפקו בכך כי תקבלו את המענה לבקשותיכם. התשובות האלה ממתינות לכם כפיקדון, וממתינות לכך שתגיעו בעתיד למלוא הרמות הרוחניות של ההישג בפועל ביקום – בעולם הזה או בעולמות אחרים – שם יתאפשר לכם להכיר בתשובות אשר המתינו לכם במשך כל אותו הזמן, ושם תוכלו לנכס אותן כמענה לבקשות אשר ביקשתם קודם לכן, אך בטרם-עת.

לכל הבקשות הכנות אשר נולדו מן הרוח מובטח מענה. בקשו ותיענו. ואולם, ראוי לכם לזכור כי הנכם יצורים המתקדמים בזמן ובמרחב; ועל-כן, עליכם לקחת בחשבון בכל עת את גורם הזמן-מרחב, אשר משפיע על האופן שבו תתנסו בקבלת מענה מלא למגוון תפילותיכם ובקשותיכם.

5. מה עלה בגורלו של אלעזר

אלעזר נותר בביתו בבית עניא. הבית הפך למרכז של עניין רב והגיעו אליו מאמינים כנים רבים, כמו גם סקרנים יחידים רבים. והוא נשאר לשהות בביתו עד לימי צליבתו של ישוע, עת הוזהר כי הסנהדרין ציווה על מותו. מנהיגי היהודים היו נחושים לעצור את המשך התפשטות תורת ישוע. והם היטיבו להבין כי יהיה זה חסר-תוחלת להמית את ישוע, אם יתירו לאלעזר – זה אשר ייצג את פסגת נפלאותיו – להמשיך לחיות ולהעיד על העובדה שישוע הקים אותו לתחייה מן המתים. ואכן, כבר בעבר סבל אלעזר מרדיפותיהם המרות.

וכך נפרד אלעזר בחיפזון מאחיותיו ומבית עניא, נס על נפשו דרך יריחו ואל מעבר לירדן. והוא לא התיר לעצמו לנוח עד אשר הגיע לפילדלפיה. אלעזר הכיר היטב את אבנר, ושם, יחד אתו, הרגיש בטוח מפני המזימות הרצחניות והזדון של הסנהדרין.

מסמך 168

זמן קצר לאחר מכן, מרתה ומרים מכרו את אדמותיהן בבית עניא והצטרפו אל אחיהן אשר בפראה. בינתיים הפך אלעזר לגזבר הכנסייה בפילדלפיה. הוא הפך לתומך גדול באבנר בעימות שלו עם פאולוס ועם הכנסייה בירושלים, ובסופו של דבר מת בגיל 67, מאותה מחלה אשר ממנה נפטר כאשר היה אדם צעיר יותר בבית עניא.

טוהטוה